DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

15. april 2010 *

I sag C-485/08 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Domstolen, iværksat den 11. november 2008,

Claudia Gualtieri, Bruxelles (Belgien), ved avvocati P. Gualtieri og M. Gualtieri,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved J. Currall, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

* Processprog: italiensk.

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano, og dommerne E. Levits (refererende dommer), M. Ilešič, J.-J. Kasel og M. Safjan,

generaladvokat: Y. Bot
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Claudia Gualtieri nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 10. september 2008, Gualtieri mod Kommissionen (sag T-284/06, herefter »den appellerede dom«),

hvorved appellanten ikke fik medhold i de påstande, som hun havde nedlagt for Retten:

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers afgørelse af 5. september 2005, hvorved sagsøgeren fik afslag på at oppebære dagpenge på 107,10 EUR og en månedlig godtgørelse på 321,30 EUR annulleres.

— Kommissionens afslag af 30. januar 2006 på sagsøgerens klage af 5. september 2005 annulleres.

— Samtlige Kommissionens månedlige meddelelser vedrørende fastsættelse af størrelsen af de dagpenge, som hun har krav på, annulleres.

— Principalt: Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren de godtgørelser, som hun mener at have krav på, med virkning fra den 1. januar 2004, idet der tages hensyn til forhøjelsen af beløbene for disse godtgørelser som følge af ikrafttrædelsen af Kommissionens afgørelse K(2004) 577 af 27. februar 2004 om den ordning, der gælder for udstationerede nationale eksperter ved Kommissionen, og derefter af afgørelse K(2005) 872 af 22. marts 2005 om ændring af førstnævnte afgørelse.

— Subsidiært: Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren de godtgørelser, som hun mener at have krav på, med virkning fra den 2. februar 2005, eller mere subsidiært fra den 4. juli 2005 og indtil den 31. december 2005.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

I — Retsforskrifter

2 Kommissionens afgørelse K(2002) 1559 af 30. april 2002 om den ordning, der gælder for udstationerede nationale eksperter ved Kommissionens tjenestegrene, som ændret ved afgørelse K(2003) 406 af 31. januar 2003 (herefter UNE-afgørelsen), bestemte i artikel 1, stk. 1 og 2:

»1. Denne ordning finder anvendelse på nationale eksperter, der er udstationeret fra en national, regional eller lokal forvaltningsmyndighed […] ved Kommissionen […]

2. De personer, der er omfattet af denne ordning, er fortsat i deres arbejdsgivers tjeneste og aflønnes fortsat af denne arbejdsgiver.«

3 UNE-afgørelsens artikel 17, stk. 1, havde følgende ordlyd:

»Udstationerede nationale eksperter har under deres udstationering ret til dagpenge. Hvis afstanden mellem rekrutteringsstedet og udstationeringsstedet er lig med eller mindre end 150 km, udgør godtgørelsen 26,78 EUR. Den er på 107,10 EUR, hvis denne afstand er over 150 km.«

4 I UNE-afgørelsens artikel 17, stk. 2, var det fastsat, at der skulle ydes en månedlig godtgørelse, hvis størrelse afhang af afstanden mellem bopælsstedet og udstationeringsstedet.

5 UNE-afgørelsens artikel 20 havde følgende ordlyd:

»1. Inden for rammerne af denne ordning anses det sted, hvor den udstationerede nationale ekspert udførte tjeneste for sin arbejdsgiver umiddelbart forud for dennes udstationering, som bopælsstedet. Tjenestestedet er det sted, hvor den tjenestegren i Kommissionen, som den udstationerede nationale ekspert er tilknyttet, er beliggende. Disse steder er angivet i den skriftveksling, der er omhandlet i artikel 1, stk. 5.

[…]

3. Bopælsstedet betragtes som udstationeringsstedet i følgende tilfælde:

[…]

b) hvis udstationeringsstedet på tidspunktet for Kommissionens anmodning om udstationering er ægtefællens eller det mindreårige barns (de mindreårige børns) faste bopæl.

Herved anses en udstationeret national ekspert, der bor inden for en afstand af 150 km eller mindre fra udstationeringsstedet, for at bo på dette sted.«

6 UNE-afgørelsen er senere blevet ændret ved Kommissionens afgørelse K(2004) 577 af 27. februar 2004, K(2005) 872 af 22. marts 2005 og K(2005) 3608 af 21. september 2005. Den blev ophævet ved Kommissionens afgørelse K(2006) 2033 af 1. juni 2006 om den ordning, der gælder for udstationerede nationale eksperter ved Kommissionens tjenestegrene (herefter »UNE-afgørelsen af 2006«).

II — Sagens faktiske omstændigheder

7 Sagens faktiske omstændigheder er gengivet således i den appellerede doms præmis 6-13:

»6 Sagsøgeren, Claudia Gualtieri, der er dommer i Italien, har været beskæftiget i Kommissionen som UNE fra den 1. januar 2004 til den 31. december 2005.

7 Efter at Kommissionen fra Den Italienske Republiks faste repræsentation ved Den Europæiske Union havde modtaget de nødvendige dokumenter til brug for udstationeringen, sendte den en skrivelse til den faste repræsentant, der indgik til adressaten den 11. november 2003, hvori den anførte, at bestemmelserne [i UNE-afgørelsen] fandt anvendelse på sagsøgeren, hvorfor hun ville modtage dagpenge på 107,10 EUR samt på de i afgørelsens artikel 17 fastsatte betingelser en månedlig godtgørelse på 321,30 EUR.

8 Nogle dage efter at sagsøgeren var tiltrådt tjenesten som udstationeret national ekspert, meddelte Generaldirektoratet for Personale og Administration ved skrivelse af 9. januar 2004 Den Italienske Republiks faste repræsentation, at sagsøgeren kun ville oppebære dagpenge på 26,78 EUR i stedet for det beløb på 107,10 EUR, der tidligere var oplyst, eftersom Bruxelles var hendes ægtefælles bopælssted som omhandlet i UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3.

9 Med virkning fra den 2. februar 2005 ophævede sagsøgeren samlivet med sin mand og flyttede til en anden adresse i Bruxelles. […] Skilsmisseoverenskomsten, der var blevet indgået efter belgisk ret, blev indleveret til Tribunal de première instance de Bruxelles den 4. juli 2005 og blev stadfæstet ved dom af 13. januar 2006.

10 Ved skrivelse af 6. juli 2005 anmodede sagsøgeren under henvisning til separationen mellem sig og sin mand Kommissionen om at udbetale de dagpenge på 107,10 EUR og den månedlige godtgørelse, som hun mente, at hun havde krav på i det mindste fra den 2. februar 2005.

11 Den 5. september 2005 afslog Kommissionen denne anmodning, idet den støttede sig på det argument, at sagsøgerens bopælssted i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b), var blevet fastsat til Bruxelles på tidspunktet for hendes anmodning om udstationering.

12 Ved notat af 17. oktober 2005 indgav sagsøgeren en klage i henhold til UNE-afgørelsens artikel 27, som ændret ved [Kommissionens] afgørelse K(2005) 872 af 22. marts 2005.

13 I afgørelse af 30. januar 2006 lagde Kommissionen til grund, at klagen var blevet indgivet i medfør af artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De

Europæiske Fællesskaber, men den meddelte afslag herpå, idet den bl.a. støttede sig på den omstændighed, at »da rekrutteringsstedet [var blevet] fastsat som vedkommendes bopælssted på det tidspunkt, hvor hun anmodede om at blive udstationeret ved Kommissionen, [var] der ikke anledning til at genoverveje denne afgørelse som følge af eventuelle ændringer i [den pågældendes] personlige forhold« […].«

III — Sagen for Retten og den anfægtede dom

8 Ved stævning indleveret til Personalerettens Justitskontor den 30. april 2006 anlagde sagsøgeren sag med de i denne doms præmis 1 nævnte påstande.

9 Ved kendelse af 9. oktober 2006 fastslog Personaleretten (Første Afdeling), at sagsøgeren i sin egenskab af udstationeret national ekspert ikke var ansat i De Europæiske Fællesskaber i artikel 236 EF's forstand. Den erklærede derfor i medfør af artikel 8, stk. 2, i bilag I til statutten for Domstolen, at den savnede saglig kompetence og henviste sagen til Retten.

10 Retten fandt — efter at have anført, at søgsmålet efter Kommissionens opfattelse kun kunne fremmes til realitetsbehandling, for så vidt som det har til formål at opnå annullation af afgørelsen af 30. januar 2006 og vedrører afslaget på at udbetale dagpenge med det fulde beløb efter UNE-afgørelsens artikel 17 vedrørende perioden mellem den 17. august og den 31. december 2005 (eller mellem den 6.5. og den 31.12.2005) — det af procesbesparende hensyn hensigtsmæssigt først at påkende sagens realitet, hvorefter den frifandt sagsøgte, hvilket fritog den for at behandle sagens formalitet.

11 Retten forkastede først sagsøgerens første anbringende vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet ved anvendelsen af UNE-afgørelsen.

12 I besvarelse af sagsøgerens argument om, at Kommissionen havde tilsidesat artikel 141 EF, idet den efter hendes separation havde afvist at udbetale hende den godtgørelse, der er fastsat i UNE-afgørelsens artikel 17, med den begrundelse, at hun på tidspunktet for sin anmodning om udstationering var gift med en person, der var bosat i Bruxelles, udtalte Retten i den appellerede doms præmis 29, at der i UNE-afgørelsen ikke sondres mellem mandlige og kvindelige udstationerede nationale eksperter, og at dens anvendelse ikke kan give anledning til nogen forskelsbehandling på grundlag af køn.

13 I den appellerede doms præmis 30 fastslog Retten, at de omhandlede godtgørelser tilmed og under alle omstændigheder ikke har karakter af løn, hvilket sagsøgeren i øvrigt selv medgav under retsmødet.

14 I den appellerede doms præmis 31 forkastede Retten sagsøgerens argument om, at der foreligger en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet alt efter ægteskabelig status, idet den fastslog, at »fremgangsmåden i UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b), finder anvendelse én gang for alle på udstationerede nationale eksperter, uanset om de enlige eller gifte«, og at »[det] er med rette, at Kommissionen lagde til grund, at sagsøgeren på tidspunktet for anmodningen om udstationering ikke var blevet behandlet forskelligt i forhold til en enlig udstationeret national ekspert, for så vidt som sagsøgerens civilstand, dvs. som gift, adskilte fra en enlig persons civilstand«. Efter at have bemærket, at det »følger af Domstolens og Rettens faste praksis, at ægteskabet principielt ikke kan sammenlignes med et samlivsforhold eller andre faktiske samlivsformer, da et af de væsentlige kendetegn ved ægteskabet er, at det afføder særlige retlige forpligtelser, der adskiller sig fra enhver anden samlivsstatus«, fremhævede Retten desuden, at »sagsøgeren ifølge sagsakterne har været gift under hele sin udstationering, eftersom skilsmissedommen først blev afsagt i januar 2006«.

15 Retten gennemgik herefter sagsøgerens andet anbringende vedrørende en ulovlighedsindsigelse i relation til UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b), der var rejst i henhold til artikel 241 EF. Retten forkastede denne indsigelse, idet den i den appellerede doms præmis 36 og 37 påpegede, at sagsøgeren blot havde fremført dette anbringende på en abstrakt måde i sine skriftlige indlæg uden præcist at angive, hvori den hævdede tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet består, og uden at udbygge dette anbringende under retsmødet til trods for Rettens opfordring hertil.

16 Retten forkastede endelig sagsøgerens tredje anbringende om, at Kommissionen har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet den i den appellerede doms præmis 42 og 43 udtalte, at de oplysninger, som Kommissionen havde afgivet til sagsøgeren via Den Italienske Republiks faste repræsentation, var i strid med UNE-afgørelsens ordlyd og ikke tog hensyn til sagsøgerens civilstand, dvs. som gift med en person, der var bosat på udstationeringsstedet på tidspunktet for anmodningen om udstationering. Retten bemærkede, at UNE-afgørelsen var bilagt de skrivelser, der var blevet fremsendt til sagsøgeren, og var desuden af den opfattelse, at sagsøgeren som fungerende dommer var i stand til at bedømme den juridiske og faktiske situation.

IV — Parternes påstande for Domstolen

17 Med sit appelskrift har appellanten nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves helt eller delvist.

— Appellanten gives medhold i sine påstande for førsteinstansen og i appelsagen.

— Subsidiært: Sagen henvises til Retten med henblik på, at den træffer enhver nødvendig afgørelse vedrørende sagens realitet.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger for begge instanser eller, subsidiært, kun for førsteinstansen.

18 Kommissionen har nedlagt påstand om, at Domstolen forkaster appellen, og at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

V — Om appellen

A — *Vedrørende appellen, for så vidt som den har til formål at opnå annullation af den appellerede dom*

19 Til støtte for denne påstand har appellanten fremsat to anbringender, idet hun har gjort gældende, dels at Retten foretog en urigtig retsanvendelse, dels at den appellerede dom er behæftet med begrundelsesmangler, hvilket har ført til en tilsidesættelse af lighedsprincippet ved udførelsen af arbejde og til en manglende begrundelse for forkastelsen af ulovlighedsindsigelsen vedrørende UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b).

20 Ved skrivelse indgivet til Domstolens Justitskontor den 12. oktober 2009 har appellanten fremsat en begæring om at fremsætte et nyt anbringende i henhold til procesreglementets artikel 42, stk. 2, og artikel 118.

1. Om begæringen om fremsættelse af et nyt anbringende

a) Parternes argumenter

21 Appellanten har gjort gældende, at Kommissionen, efter at hun havde indgivet appelskriftet, den 12. november 2008 vedtog afgørelse K(2008) 6866 endelig om den ordning, der finder anvendelse på udstationerede nationale eksperter og nationale eksperter under videreuddannelse i Kommissionens tjenestegrene (herefter »UNE-afgørelsen af 2008«).

22 Denne nye afgørelse tilføjer yderligere elementer til støtte for den i appelskriftet fremførte argumentation om, at der mellem de udsendte nationale eksperter og Kommissionen er opstået et arbejdsforhold, der er karakteriseret ved et over-underordnelsesforhold, og at de godtgørelser, som de udstationerede nationale eksperter oppebærer i kraft heraf, har karakter af løn. UNE-afgørelsen af 2008 indeholder desuden ikke længere bestemmelser om nedsættelse af dagpengene i en situation, hvor udstationeringsstedet på tidspunktet for anmodningen om udstationering er det samme som den udstationeredes ægtefælles eller mindreårige børns faste bopæl.

23 Kommissionen, der i overensstemmelse med procesreglementets artikel 42, stk. 2, andet afsnit, blev anmodet om at besvare appellantens anbringende, er af den opfattelse, at anmodningen om at fremsætte et nyt anbringende bør afvises, da Domstolen kun kan bedømme appellen på grundlag af den faktiske og retlige situation, som Retten tog i betragtning. Såfremt appellanten fandt, at vedtagelsen af UNE-afgørelsen af 2008 var relevant for Rettens påkendelse af hendes sag, burde hun desuden have fremsat en begæring om genoptagelse af sagen ved Retten i henhold til artikel 44 i statutten for Domstolen og artikel 125 og 126 i Rettens procesreglement.

24 Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at procesreglementets artikel 42 bør fortolkes således, at den indeholder en stiltiende betingelse om, at det påberåbte element er relevant. UNE-afgørelsen af 2008 kan imidlertid ikke have den ringeste indflydelse på en situation, der er opstået, mens UNE-afgørelsen fra 2002 var i kraft. Appellantens argumentation mangler endvidere substans, da UNE-afgørelsen af 2008 fuldt ud opretholder sondringen mellem udstationerede nationale eksperter på den ene side og tjenestemænd og øvrige ansatte i Kommissionen på den anden side.

b) Domstolens bemærkninger

25 Artikel 42, stk. 2, første afsnit, i Domstolens procesreglement, som i medfør af reglementets artikel 118 finder anvendelse på appelsager, bestemmer, at fremsættelsen af nye anbringender under sagens behandling ikke er tilladt, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

26 Anbringendet vedrørende UNE-afgørelsen af 2008, der blev vedtaget under proceduren for Domstolen, er i den foreliggende sag under alle omstændigheder uvirksomt, da lovligheden af en fællesskabsretsakt skal bedømmes på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på det tidspunkt, hvor retsakten blev vedtaget (jf. dom af 7.2.1979, forenede sager 15/76 og 16/76, Frankrig mod Kommissionen, Sml. s. 321, præmis 7, af 17.5.2001, sag C-449/98 P, IECC mod Kommissionen, Sml. I, s. 3875, præmis 87, og af 22.12.2008, sag C-443/07 P, Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 10945, præmis 110 og 111).

27 UNE-afgørelsen af 2008, der først trådte i kraft den 1. januar 2009, udgør nemlig ikke forskrifter, der finder anvendelse i den periode, hvor appellanten var udstationeret. Denne afgørelse udgør derfor ikke et relevant element inden for rammerne af behandlingen af en appel til prøvelse af den appellerede dom, hvorved Retten bedømte lovligheden af Kommissionens afgørelser vedrørende denne udstationering.

2. Det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af lighedsprincippet

28 Appellantens første anbringende er opdelt i fire led.

a) Det første anbringendes første led

i) Parternes argumenter

29 Med det første anbringendes første led har appellanten foreholdt Retten, at den har tilsidesat begrundelsespligten, idet den ikke udtaler sig om de udstationerede nationale eksperters retsstilling, selv om appellanten havde rejst dette spørgsmål for Retten.

30 Appellanten har desuden gjort gældende, at over-underordnelsesforholdet inden for rammerne af arbejdsforholdet mellem Kommissionen og de udstationerede nationale eksperter ikke kan drages i tvivl, eftersom den tilknytning, som den udstationerede nationale ekspert har med den forvaltning, som vedkommende er udstationeret fra, må anses for at være suspenderet i udstationeringsperioden. Den udstationerede nationale ekspert er efter appellantens opfattelse fuldt ud integreret i Kommissionens organisation og udøver udelukkende sine funktioner for den.

31 Efter Kommissionens opfattelse skal det første anbringendes første led afvises. Dels indebærer appellantens argumentation om, at hun burde have været betragtet som ansat i Kommissionen, nødvendigvis en anfægtelse af lovligheden af hele UNE-afgørelsen og navnlig af de bestemmelser, hvorved det fastsættes, at den udstationerede nationale ekspert fortsat er tilknyttet sin oprindelige arbejdsgiver. Disse bestemmelser blev imidlertid ikke anfægtet under sagens behandling i førsteinstansen. Dels blev Retten ikke anmodet om at træffe en afgørelse vedrørende den retlige kvalifikation af de udstationerede nationale eksperters erhvervsmæssige stilling over for Kommissionen.

32 Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at det første anbringendes første led er uvirksomt, eftersom det ikke er fornødent at få klarlagt, om en udstationeret national ekspert er ansat i Kommissionen for at afgøre, om UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b), eller den måde, hvorpå den er blevet anvendt, udgør en tilsidesættelse af artikel 141 EF eller af det grundlæggende princip om forbud mod forskelsbehandling.

ii) Domstolens bemærkninger

33 Det må for så vidt angår Kommissionens første afvisningspåstand konstateres, at appellanten med det første anbringendes første led foreholder Retten, at den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesfejl, for så vidt som Retten ikke kommenterede de argumenter, som appellanten havde fremført vedrørende den udstationerede nationale eksperts retsstilling, og ikke bestrider lovligheden af UNE-afgørelsen. Denne afvisningspåstand skal følgelig forkastes.

34 For så vidt som Kommissionen for det andet har gjort gældende, at det første anbringendes første led må forkastes med den begrundelse, at Retten ikke er blevet anmodet om at træffe afgørelse vedrørende den udstationerede nationale eksperts retsstilling, bemærkes, at det fremgår af appellantens replik for Retten, at argumenterne vedrørende den udstationerede nationale eksperts retsstilling rent faktisk blev fremført for Retten.

35 Det fremgår ganske vist af artikel 48, stk. 2, første afsnit, i Rettens procesreglement, at nye anbringender ikke må fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

36 Det skal imidlertid fastslås, at selv om det først er i replikken, at appellanten har fremført argumenterne vedrørende den udstationerede nationale eksperts retsstilling,

havde appellanten til hensigt at besvare Kommissionens argumentation i sidstnævntes svarskrift om, at godtgørelserne ikke kunne kvalificeres som løn, eftersom Kommissionen ikke er den udstationerede nationale eksperts arbejdsgiver. Appellanten ønskede med andre ord at godtgøre, at arbejdsforholdet mellem parterne er kendetegnet ved eksistensen af et over-underordnelsesforhold mellem disse, og at de godtgørelser, som den udstationerede nationale ekspert oppebærer, følgelig skulle betragtes som løn som omhandlet i artikel 141 EF.

37 Argumenterne vedrørende den udstationerede nationale eksperts retsstilling kan således anses for en uddybning af det anbringende, som appellanten havde rejst for Retten vedrørende tilsidesættelsen af lighedsprincippet ved anvendelsen af UNE-afgørelsen. Det fremgår imidlertid af retspraksis, at et anbringende, som udgør en uddybning af et anbringende, der tidligere er fremsat direkte eller indirekte i stævningen, bør admitteres (jf. bl.a. dom af 19.5.1983, sag 306/81, Verros mod Parlamentet, Sml. s. 1755, præmis 9, af 26.4.2007, sag C-412/05 P, Alcon mod KHIM, Sml. I, s. 3569, præmis 38-40, og af 17.7.2008, sag C-71/07 P, Campoli mod Kommissionen, Sml. I, s. 5887, præmis 63).

38 Kommissionen kan følgelig ikke med føje hævde, at spørgsmålet om den retlige kvalifikation af den udstationerede nationale eksperts erhvervsmæssige stilling over for Kommissionen ikke blev rejst for Retten. Kommissionens anden afvisningspåstand skal derfor ligeledes forkastes.

39 Hvad realiteten angår bemærkes, at spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen for en dom afsagt af Retten er selvmodsigende eller utilstrækkelig, er et retsspørgsmål, der kan rejses under en appelsag (jf. bl.a. dom af 11.1.2007, sag C-404/04 P, Technische Glaswerke Ilmenau mod Kommissionen, præmis 90, og af 9.9.2008, forenede sager C-120/06 P og C-121/06 P, FIAMM og FIAMM Technologies mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6513, præmis 90).

40 Under en appelsag er formålet med Domstolens efterprøvelse bl.a. at undersøge, om Retten i tilstrækkelig grad har taget stilling til alle de argumenter, som appellanten har fremført (jf. i denne retning dom af 17.12.1998, sag C-185/95 P, Baustahlgewebe mod Kommissionen, Sml. I, s. 8417, præmis 128, af 29.4.2004, sag C-359/01 P, British Sugar mod Kommissionen, Sml. I, s. 4933, præmis 47, og af 28.6.2005, forenede sager C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P og C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5425, præmis 244).

41 Rettens forpligtelse til at begrunde sine afgørelser kan imidlertid — således som Domstolen gentagne gange har fastslået — ikke fortolkes som en forpligtelse til at tage nærmere stilling til hvert eneste anbringende, som påberåbes af appellanten, navnlig når det ikke er tilstrækkeligt klart og præcist (jf. bl.a. dom af 6.3.2001, sag C-274/99 P, Connolly mod Kommissionen, Sml. I, s. 1611, præmis 121, og af 11.9.2003, sag C-197/99 P, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 8461, præmis 81, samt dommen i sagen Technische Glaswerke Ilmenau mod Kommissionen, præmis 90, og i sagen FIAMM og FIAMM Technologies mod Rådet og Kommissionen, præmis 91).

42 Som anført i denne doms præmis 37 er argumentationen i den foreliggende sag vedrørende den udstationerede nationale eksperts retsstilling blevet fremført inden for rammerne af anbringendet vedrørende tilsidesættelse af lighedsprincippet, således som dette princip er fastsat i artikel 141 EF.

43 Det er imidlertid ubestridt, at Retten i den appellerede doms præmis 29 har besvaret argumentet vedrørende tilsidesættelse af artikel 141 EF, idet den fastslog, at der i UNE-afgørelsen ikke sondres mellem mandlige og kvindelige udstationerede nationale eksperter, og at anvendelsen af denne afgørelse derfor ikke kan give anledning til nogen forskelsbehandling på grundlag af køn.

44 Under disse omstændigheder var spørgsmålet vedrørende den udstationerede nationale eksperts retlige status og følgelig muligheden for at kvalificere den modtagne godtgørelse som løn ikke længere afgørende.

45 Det var i øvrigt kun for fuldstændighedens skyld, at Retten i den appellerede doms præmis 30 fastslog, at de omhandlede godtgørelser tilmed og under alle omstændigheder ikke har karakter af løn.

46 Det første anbringendes første led skal følgelig forkastes som ugrundet.

b) Det første anbringendes andet led

i) Parternes argumenter

47 Med det første anbringendes andet led har appellanten foreholdt Retten, at den har tilsidesat begrundelsespligten og har foretaget en urigtig retsanvendelse, idet den i den appellerede doms præmis 30 fastslog, at »de omhandlede godtgørelser tilmed og under alle omstændigheder ikke har karakter af løn, hvilket sagsøgeren i øvrigt selv medgav under retsmødet.«

48 For det første har appellanten indtaget et mere nuanceret standpunkt, idet hun har påpeget, at selv om indholdet af artikel 17, stk. 9, i afgørelse K(2006) 2033 indebærer, at godtgørelserne ikke skal anses for løn, kan det ikke udelukkes, at de i det mindste delvist er af en sådan karakter.

49 For det andet har Retten medgivet, at godtgørelserne ikke er af samme art som lønnen, uden at foretage de nødvendige undersøgelser og uden at tage hensyn til andre

retsregler, bl.a. artikel 141, stk. 2, EF, artikel 63, stk. 3, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber eller artikel 19 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber.

50 Kommissionen har for det første gjort gældende, at spørgsmålet vedrørende appellantens udtalelser under retsmødet udgør en faktisk omstændighed, der ikke kan anfægtes inden for rammerne af en appelsag, medmindre det gøres gældende, at der foreligger en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder. Appellanten har imidlertid hverken påberåbt sig dette eller ført bevis herfor, idet argumentet vedrørende den ufuldstændige karakter af udtalelserne i den appellerede dom ikke har en sådan rækkevidde.

51 Appellanten har for det andet udtrykkeligt i punkt 77 i appelskriftet medgivet, at hun er fremkommet med den udtalelse, der er omhandlet i den appellerede doms præmis 30, hvorved hun selv under retsmødet har medgivet, at de omhandlede godtgørelser ikke udgør løn. Efter Kommissionens opfattelse viser appellantens argumenter i denne henseende, at hun ikke har tillagt det for Retten medgivne afgørende betydning, og at hendes øvrige bemærkninger havde karakter af rene hypoteser.

ii) Domstolens bemærkninger

52 Det bemærkes, at ifølge fast retspraksis kan klagepunkter, der er rettet mod overflødige præmisser i en dom afsagt af Retten, ikke føre til dens ophævelse og er derfor uvirksomme (jf. dommen i sagen Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, præmis 148, samt kendelse af 23.2.2006, sag C-171/05 P, Piau mod Kommissionen, præmis 86, og af 9.3.2007, sag C-188/06 P, Schneider Electric mod Kommissionen, præmis 64).

53 Som det er anført i denne doms præmis 45, har Retten imidlertid i den appellerede doms præmis 30 foretaget den konstatering, som appellanten har anfægtet, for fuldstændighedens skyld, dvs. udover det, der blev fastslået i dommens præmis 29. Dette fremgår ligeledes af udtrykket »tilmed« i begyndelsen af præmis 30.

54 Det første anbringendes andet led synes derfor at være rettet mod en overflødig præmis i den appellerede dom, og det kan følgelig ikke — heller ikke hvis det blev anset for begrundet — medføre en ophævelse af dommen.

55 Det første anbringendes andet led må følgelig forkastes som værende uden betydning.

c) Det første anbringendes tredje led

i) Parternes argumenter

56 Med det første anbringendes tredje led har appellanten foreholdt Retten, dels at den foretog en prøvelse af, om der foreligger en forskelsbehandling på grundlag af køn, selv om hun ikke har påberåbt sig en sådan forskelsbehandling, men under henvisning til alle gældende bestemmelser har søgt at godtgøre, at der gælder et almindeligt fællesskabsretligt princip, hvorefter lønnen ved præstation af samme arbejdsydelser skal være ens.

57 Dels medfører den af Retten anlagte fortolkning en forskelsbehandling af den legale familie, fordi kun ægteskaber og ikke faktiske samlivsforhold, uanset længden heraf, er omfattet.

58 Den ægteskabelige status er imidlertid for det første ikke tilstrækkelig til at begrunde den forskelsbehandling, der er foretaget. Det ville derimod være hensigtsmæssigt at tage hensyn til hvert pars faktiske situation, hvilken situation er ens for gifte par og for dem, der lever i et faktisk samlivsforhold, eftersom der i begge tilfælde er tale om en gensidig og solidarisk økonomisk støtte samt et forholdsmæssigt bidrag til betaling af udgifterne til samlivet.

59 For det andet er der aktuelt tale om en entydig tendens til at sidestille faktiske samlivsforhold med ægteskaber i de forskellige medlemsstaters nationale lovgivning. Domstolens afvisning af at ligestille ægteskabet med et faktisk samlivsforhold bør følgelig genovervejes i det mindste inden for det arbejdsretlige område, set i lyset af de gældende fællesskabsretlige regler, bl.a. artikel 1d, stk. 1, andet afsnit, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, og henset til retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der udstrækker beskyttelsen af familielivet som omhandlet i artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, til ligeledes at omfatte faktiske familier.

60 For det tredje følger den diskriminerende karakter af forskellen i aflønning afhængig af den ægteskabelige stilling af den omstændighed, at Kommissionen ikke nedsætter godtgørelserne, når en udstationeret national ekspert gifter sig efter sin tiltrædelse af tjenesten med en person, der er bosat i Bruxelles, eller når en udstationeret national eksperts ægtefælle efter udstationeringen flytter til Bruxelles.

61 Appellanten har endelig for det fjerde søgt at påvise, at det standpunkt, som Kommissionen indtog over for Retten, er usammenhængende, for så vidt som institutionen anførte, at den udstationerede nationale eksperts ægteskabelige status var det eneste reelle og bestemte kriterium, der kunne benyttes med henblik på at vurdere størrelsen af de dagpenge, der skulle udbetales, eftersom det ville være i strid med princippet om forenkling at undersøge konkrete situationer, herunder faktiske samlivsforholds situation, men samtidigt har Kommissionen ligeledes hævdet, at appellanten løsrevet fra princippet om forenkling skulle have anfægtet samtlige månedlige udbetalinger.

62 Ifølge Kommissionen er det med rette, at Retten i relation til appellantens henvisning til artikel 141 EF udtalte, at gennemgangen af UNE-afgørelsen ikke havde givet belæg for, at der foreligger en forskelsbehandling på grundlag af køn.

63 Kommissionen har hævdet, at argumentet vedrørende den angivelige sidestilling af ægteskabet med faktiske samlivsforhold er blevet fremført for første gang under appelsagen, og at det derfor bør afvises.

64 Selv om det naturligvis må anerkendes, at princippet om lige løn for lige arbejde er af væsentlig betydning, er dette princip ikke relevant i det foreliggende tilfælde, og det er ikke blevet tilsidesat ved den appellerede dom. Under alle omstændigheder ville en sidestilling af ægteskabet med faktiske samlivsforhold inden for rammerne af ordningen vedrørende de godtgørelser, der udbetales til udstationerede nationale eksperter, udelukkende have den virkning, at den formodning, der ligger til grund for UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b), om, at en udstationeret national ekspert i mindre grad er stillet over for ulemper, når vedkommende er gift med en person, der er bosat på udstationeringsstedet, udstrækkes til ligeledes at omfatte udstationerede nationale eksperter, der lever i faktiske samlivsforhold, og dermed, at de også tildeles nedsatte ydelser.

65 Den omstændighed, at legale samlivsforhold i henhold til visse fællesskabsretlige bestemmelser udtrykkeligt er ligestillet med faktiske samlivsforhold, indebærer desuden ingen almindelig forpligtelse til at foretage en sådan ligestilling, navnlig når de hensyn, der ligger til grund for en sådan ligestilling i medfør af disse bestemmelser, bl.a. hensynet til beskyttelsen af familielivet, intet har at gøre med grundlaget for de godtgørelser, der er fastsat i UNE-afgørelsens artikel 17.

66 Kommissionen har anført, at når en ordning hviler på konkrete og præcise kriterier, der anvendes objektivt, er eksistensen af grænsesituationer acceptabel, i det omfang der kan påberåbes vigtigere hensyn, såsom en rationel udnyttelse af Fællesskabets ressourcer og i det foreliggende tilfælde en lettelse af Kommissionens administrative byrder i relation til personer, der midlertidigt er udstationeret af de nationale forvaltninger.

ii) Domstolens bemærkninger

67 For så vidt angår argumentet om, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse, idet den har undersøgt, om der foreligger en forskelsbehandling på grundlag af køn, skal det blot bemærkes, at appellanten, således som det ligeledes fremgår af punkt 22 i appelskriftet, udtrykkeligt for Retten har påberåbt sig en tilsidesættelse af artikel 141 EF. Denne bestemmelse er et særligt udtryk for den almindelige grundsætning om kønsmæssig lighed (jf. dom af 11.9.2007, sag C-227/04 P, Lindorfer mod Rådet, Sml. I, s. 6767, præmis 50).

68 Det er således med rette, at Retten har undersøgt, om UNE-afgørelsen kan give anledning til forskelsbehandling på grundlag af køn.

69 Dernæst bemærkes, at appellantens argument om, at Rettens fortolkning medfører, at den legale familie forskelsbehandles i forhold til faktiske samlivsforhold, kan admitteres. Som det dels fremgår af stævningen i første instans, og navnlig af punkt 33 heri, har appellanten nemlig rent faktisk gjort gældende, at legale samlivsformer, såsom ægteskabet, kan sammenlignes med faktiske samlivsforhold, dels har Retten udtrykkeligt taget stilling hertil i den appellerede doms præmis 31.

70 Herved bemærkes, at ligebehandlingsprincippet eller princippet om forbud mod forskelsbehandling indebærer, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, og forskellige situationer ikke behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. dom af 10.1.2006, sag C-344/04, IATA og ELFAA, Sml. I, s. 403, præmis 95, og af 12.9.2006, sag C-300/04, Eman og Sevinger, Sml. I, s. 8055, præmis 57, samt dommen i sagen Lindorfer mod Rådet, præmis 63).

71 Retten har — idet den i den appellerede doms præmis 31 konkluderede, at der ikke var tale om forskelsbehandling mellem appellanten, der var gift på tidspunktet for anmodningen om udstationering, og en udstationeret national ekspert, hvis civilstand er ugift, for så vidt som deres ægteskabelige status er forskellig — stiltiende godkendt kriteriet om ægteskabelig status som et af de kriterier, der er korrekte og velegnede med henblik på at fastsætte størrelsen af de dagpenge, der skal udbetales.

72 Det bemærkes imidlertid, at fastsættelsen af betingelserne for ydelse af vederlag til de udstationerede nationale eksperter henhører under udøvelsen af Kommissionens skønsbeføjelse. Princippet om forbud mod forskelsbehandling eller princippet om ligebehandling tilsidesættes ligeledes kun i en situation, hvor UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b), indebærer en sondring, der er vilkårlig eller åbenbart uegnet i forhold til formålet med denne bestemmelse.

73 Herved bemærkes, at godtgørelsen udbetales af Kommissionen — således som den har forklaret — med henblik på at kompensere for de ulemper og udgifter, som den udstationerede nationale ekspert får som følge af, at vedkommende må opholde sig et andet sted end på sin sædvanlige bopæl. UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b), hviler på en formodning om, at en udstationeret national ekspert i mindre grad stilles over for ulemper, når vedkommendes ægtefælle på tidspunktet for anmodningen om udstationering er bosat på udstationeringsstedet.

74 Appellanten har ikke anfægtet denne formodning som sådan, men er af den opfattelse, at den ægteskabelige status ikke er det eneste relevante og egnede kriterium, der kan tages i betragtning i så henseende, og at samlivet kunne placere parterne i et faktisk samlivsforhold i samme situation som gifte par.

75 Det bemærkes imidlertid, at selv om faktiske samlivsforhold og legale samlivsforhold, såsom ægteskabet, på visse områder kan udvise lighedstræk, kan disse lighedstræk ikke nødvendigvis medføre, at disse to former for samliv ligestilles.

76 Under disse omstændigheder forekommer valget af kriteriet ægteskabelig status hverken at være vilkårligt eller åbenbart uegnet, set i forhold til formålet med nedsættelsen af de godtgørelser, der udbetales til udstationerede nationale eksperter, når disse befinder sig i situationer, hvor det er muligt at antage, at de som følge af deres ægteskabelige status afholder færre udgifter og udsættes for færre ulemper.

77 Det skal endvidere påpeges, at appellanten hverken for Retten eller for Domstolen specifikt har hævdet, at der foreligger en forskelsbehandling af gifte personer i forhold til personer, der lever i et registreret partnerskab, eller har knyttet bemærkninger til Kommissionens praksis i så henseende.

78 Det følger heraf, at Retten ikke har forskelsbehandlet gifte personer i forhold til ugifte personer, der lever i et faktisk samlivsforhold, ved at tiltræde kriteriet om ægteskabelig status og ved i den appellerede doms præmis 31 at fastslå, at appellanten på tidspunktet for anmodningen om udstationering ikke havde været udsat for forskelsbehandling i forhold til en enlig udstationeret national ekspert, for så vidt som hendes retsstilling som gift kvinde adskilte sig fra en ugift persons status.

79 Dette argument skal således forkastes som ugrundet.

80 Appellantens henvisning til de forskellige situationer, hvor godtgørelsen ikke nedsættes som følge af efterfølgende ændringer i en udstationeret national eksperts situation, kan ikke drage denne vurdering i tvivl.

81 Domstolen har allerede fastslået, at selv om det skulle følge af indførelsen af en generel og abstrakt bestemmelse, at grænsesituationer kan medføre tilfældige ulemper, kan lovgiver ikke bebrejdes for at have foretaget en gruppeopdeling, når denne i det væsentlige ikke er forskelsbehandlende i forhold til det forfulgte mål (dom af 16.10.1980, sag 147/79, Hochstrass mod Domstolen, Sml. s. 3005, præmis 14). Denne konklusion gælder i endnu højere grad, når disse grænsesituationer medfører tilfældige fordele.

82 Appellantens henvisning til bestemmelserne i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis er i denne forbindelse uden relevans.

83 Dels har Domstolen allerede udtalt, at udstationerede nationale eksperter, der lejlighedsvist er beskæftiget i Kommissionen, ikke henhører under vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (jf. ligeledes dom af 24.1.2008, sag C-211/06 P, Adam mod Kommissionen, præmis 52).

84 Dels har appellanten ikke godtgjort, hvorledes Rettens fortolkning tilsidesætter princippet om beskyttelse af familielivet som sikret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

85 Endelig må de argumenter, som appellanten har anvendt til at kritisere Kommissionens standpunkt for Retten, afvises. Det fremgår nemlig af artikel 225 EF og af artikel 58, stk. 1, i statutten for Domstolen, at appel af Rettens domme er begrænset til retsspørgsmål, og at den kun kan støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl for Retten, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten (jf. bl.a. Domstolens kendelse af 10.5.2001, sag C-345/00 P, FNAB m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 3811, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

86 Ved at rejse tvivl om Kommissionens standpunkt for Retten tilsigter appellanten kun at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (jf. bl.a. dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, præmis 35).

87 Det første anbringendes tredje led skal derfor delvist forkastes som ugrundet, delvist afvises.

d) Det første anbringendes fjerde led

i) Parternes argumenter

88 Med det første anbringendes fjerde led har appellanten subsidiært gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 31 blot har fremhævet, at appellanten ifølge sagens akter forblev gift under hele udstationeringsperioden, selv om hun havde nedlagt påstand om, at godtgørelserne skulle udbetales med det fulde beløb med virkning fra den 2. februar 2005, hvor samlivsophævelsen fandt sted, eller, subsidiært, med virkning fra den 4. juli 2005, hvor skilsmisseoverenskomsten blev indleveret. Den appellerede dom er således behæftet med en begrundelsesmangel, da Rettens logiske og juridiske argumentation ikke fremgår klart heraf.

89 Desuden er der ikke støtte i de relevante bestemmelser for, at det er nødvendigt med henblik på at fastsætte størrelsen af de godtgørelser, der skal udbetales, at tage udgangspunkt i den udstationerede nationale eksperts situation på tidspunktet for anmodningen om udstationering uden at tage hensyn til eventuelle senere ændringer.

90 Appellanten har gjort gældende, at Kommissionens standpunkt er præget af selvmodsigelser, for så vidt som den opfordring, den har fremsat over for appellanten, dvs. om at hun indbringer et søgsmål til prøvelse af samtlige månedlige udbetalinger, er fuldstændigt usammenhængende som følge af dens modstrid med princippet om forenkling. Kommissionens afvisning af løbende at kontrollere de udstationerede nationale eksperters civilstand svækkes desuden af, at der kun er få tilfælde, der kunne tænkes at give anledning til en fornyet vurdering, hvilket Kommissionen har medgivet.

91 Kommissionen har hertil anført, at det første anbringendes fjerde led delvist bør afvises, og at det under alle omstændigheder må forkastes som ugrundet.

92 Kommissionen er for det første af den opfattelse, at det ikke er fornødent at tilføje yderligere begrundelser i relation til en uomtvisteligt faktisk omstændighed, nemlig den, at der ikke er indtrådt nogen ændringer i appellantens retsstilling under udstationeringsperioden, idet denne faktiske omstændighed under alle omstændigheder udelukkende tjener til at underbygge Rettens argumentation, hvorefter appellanten ikke har kunnet være udsat for forskelsbehandling i forhold til en ugift udstationeret national ekspert, eftersom hun var gift, og en gift kvindes retsstilling adskiller sig fra en ugift persons retsstilling.

93 Kommissionen har for det andet anført, at appellanten ved at påberåbe sig en ikkeeksisterende begrundelsesmangel i det foreliggende tilfælde reelt blot søger at få Domstolen til at foretage en fornyet prøvelse af de argumenter, som allerede blev fremført for og forkastet i første instans med hensyn til nødvendigheden af at tage hensyn til de ændringer i den udstationerede nationale eksperts personlige situation, der er indtruffet under dennes udstationering.

94 For det tredje finder Kommissionen, at UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b), under alle omstændigheder indebærer en forpligtelse for Kommissionen til at efterprøve, om betingelsen for at nedsætte godtgørelserne er opfyldt på tidspunktet for anmodningen om udstationering ved Kommissionen.

ii) Domstolens bemærkninger

95 Det bemærkes for det første, at det i henhold til UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b), er den udstationerede nationale eksperts bopælssted på tidspunktet for anmodningen om udstationering, der skal lægges til grund for fastlæggelsen af dennes bopæl.

96 Appellantens argument, hvorefter Rettens standpunkt om, at fremgangsmåden i UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b), skal anvendes én gang for alle på alle

udstationerede nationale eksperter, og at tidspunktet for anmodningen om udstationering udgør det relevante tidspunkt for fastsættelsen af bopælsstedet, ikke har støtte i UNE-afgørelsen, modsiges af selve ordlyden af artikel 20, stk. 3, litra b).

97 For det andet må klagepunkterne vedrørende Rettens tilsidesættelse af begrundelsespligten ligeledes forkastes. Da Retten nemlig med rette fastslog, at den udstationerede eksperts situation skulle vurderes én gang for alle på tidspunktet for anmodningen om udstationering, udgjorde denne konstatering et tilstrækkeligt svar på appellantens argument om, at hun skulle have udbetalt den fulde godtgørelse fra tidspunktet for den faktiske ophævelse af samlivet eller på tidspunktet for indlevering af skilsmiseoverenskomsten. Disse ændringer i appellantens retsstilling kunne derfor ikke være relevante.

98 Det er i øvrigt kun for fuldstændighedens skyld, at Retten påpegede, at appellanten forblev gift i hele udstationeringsperioden. Som anført i denne doms præmis 52 kan klagepunkter, der er rettet mod overflødige præmisser i en dom afsagt af Retten, imidlertid ikke medføre en ophævelse af denne afgørelse, hvorfor de er uvirksomme.

99 Hvad for det tredje angår appellantens argumenter, hvormed hun tilsigter at godtgøre den usammenhængende karakter af Kommissionens standpunkt, skal det blot konstateres, at appellanten kun tilsigter at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 85 og 86, ligger uden for Domstolens kompetence inden for rammerne af en appelsag.

100 Det følger heraf, at det første anbringendes fjerde led delvist skal forkastes som ugrundet, delvist afvises.

3. Det andet anbringende vedrørende den urigtige retsanvendelse, som Retten skulle have foretaget ved at forkaste ulovlighedsindsigelsen vedrørende UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b)

a) Parternes argumenter

101 Appellanten er af den opfattelse, at Retten ved at forkaste den ulovlighedsindsigelse, som appellanten havde rejst i medfør af artikel 241 EF vedrørende UNE-afgørelsens artikel 20, stk. 3, litra b), begik en begrundelsesfejl, idet appellanten på detaljeret vis og letforståeligt havde redegjort for de faktiske og retlige grunde, som hun støttede sin indsigelse på. Appellanten oplyste under retsmødet for Retten, at ulovlighedsindsigelsen supplerede de grunde, som hun tidligere havde anført i forbindelse med klagepunktet om ulige behandling. Det følger klart heraf, at henvisningen til artikel 241 EF havde til formål at opnå en afgørelse af de rejste spørgsmål, selv for det tilfælde at søgsmålet var anlagt for sent.

102 Kommissionen har gjort gældende, at forkastelsen af ulovlighedsindsigelsen i den appellerede doms præmis 35-37 er behørigt begrundet.

b) Domstolens bemærkninger

103 Ifølge overskriften til det andet anbringende i appellantens proceskrifter har appellanten foreholdt Retten, at den tilsidesatte sin begrundelsespligt, idet den forkastede den ulovlighedsindsigelse, der var rejst i medfør af artikel 241 EF. Det fremgår imidlertid af punkt 123-125 i appelskriftet, at appellanten reelt bestrider, at det var velbegrundet at forkaste indsigelsen. Appellanten er af den opfattelse, at hendes stævning,

i modsætning til det af Retten fastslåede, var i overensstemmelse med de formalitetsregler, der er nævnt i den appellerede doms præmis 35.

104 Domstolen har allerede fastslået, at Retten er forpligtet til at afvise at realitetsbehandle en påstand i den for Retten indgivne stævning, når de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som denne påstand er støttet på, ikke fremgår af selve stævningens ordlyd på en sammenhængende og forståelig måde, idet den manglende angivelse af sådanne omstændigheder i stævningen ikke kan afhjælpes ved, at de fremlægges under retsmødet (jf. dom af 18.7.2006, sag C-214/05 P, Rossi mod KHIM, Sml. I, s. 7057, præmis 37).

105 I det foreliggende tilfælde konstaterede Retten i den appellerede doms præmis 36, at appellanten blot havde fremsat anbringendet vedrørende ulovlighedsindsigelsen på en meget abstrakt måde i sine skriftlige indlæg uden præcist at anføre, hvori den hævdede tilsidesættelse af lighedsprincippet består.

106 Appellanten har imidlertid ikke for Domstolen fremsat noget argument, der er egnet til at godtgøre, at den stævning, som hun havde indgivet til Retten, i modsætning til det af Retten fastslåede, indeholdt præcise faktiske og retlige oplysninger til støtte for den rejste ulovlighedsindsigelse, idet de under retsmødet fremsatte bemærkninger, hvorefter de faktiske og retlige oplysninger til støtte for det første anbringende ligeledes var fremsat til støtte for ulovlighedsindsigelsen, ikke var relevante i denne forbindelse, hvilket fremgår af den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 104.

107 Retten har derfor ikke foretaget nogen urigtig retsanvendelse, og det andet anbringende skal forkastes som ugrundet.

B — *Om appellen for så vidt angår sagens omkostninger*

1. Parternes argumenter

108 Efter appellantens opfattelse begik Retten en retlig og begrundelsesmæssig fejl ved at pålægge hende at betale Kommissionens sagsomkostninger. Dels finder den almindelige bestemmelse i artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement nemlig ikke anvendelse i det foreliggende tilfælde, da den udstationerede nationale ekspert skal anses for ansat i Kommissionen, dels angav Retten ikke, selv om dette spørgsmål udtrykkeligt blev rejst, grundene til, at den udstationerede nationale eksperts retsstilling ikke er identisk eller sammenlignelig med retsstillingen for en tjenestemand eller en ansat.

109 Den nye og retligt komplekse karakter af de rejste spørgsmål samt den konsekvente adfærd, som Kommissionen har udvist, udgør desuden særlige grunde, som burde have fået Retten til i henhold til dens procesreglements artikel 87, stk. 3, første afsnit, at dømme Kommissionen til at bære sine egne sagsomkostninger.

110 Kommissionen har gjort gældende, at eftersom appellanten var en udstationeret national ekspert, hvis situation er klart forskellig fra den situation, hvori tjenestemænd og øvrige ansatte i Kommissionen befinder sig, henhørte tvisten under artikel 230 EF, og bestemmelserne vedrørende tjenestemænd og øvrige ansatte i Kommissionen fandt følgelig ikke anvendelse. Tvisten udviste endvidere ikke særlige omstændigheder, der kunne give Retten anledning til at fordele sagsomkostningerne eller bestemme, at Kommissionen skulle betale appellantens sagsomkostninger.

2. Domstolens bemærkninger

111 Det bemærkes, at i henhold til artikel 58, stk. 2, i statutten for Domstolen kan »appel ikke iværksættes alene til forandring af afgørelser om sagsomkostningerne eller til disses størrelse«. Det fremgår desuden af fast retspraksis, at såfremt alle de øvrige anbringender under en appelsag forkastes, må en påstand om, at Rettens afgørelse vedrørende sagsomkostningerne er retsstridig, afvises i medfør af samme bestemmelse (jf. bl.a. dom af 14.9.1995, sag C-396/93 P, Henrichs mod Kommissionen, Sml. I, s. 2611, præmis 65 og 66, af 12.7.2001, forenede sager C-302/99 P og C-308/99 P, Kommissionen og Frankrig mod TF1, Sml. I, s. 5603, præmis 31, og af 26.5.2005, sag C-301/02 P, Tralli mod ECB, Sml. I, s. 4071, præmis 88).

112 Det følger heraf, at da alle appellantens øvrige anbringender er blevet forkastet, skal det sidste anbringende vedrørende fordelingen af sagsomkostningerne afvises.

VI — Sagens omkostninger

113 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af dets artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Claudia Gualtieri tilpligtes at betale sagens omkostninger, og hun har tabt sagen, bør det pålægges hende at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Claudia Gualtieri betaler sagens omkostninger.

Underskrifter